

[Himmelstrup.]

Det er altsaa et Spørgsmaal, som det er af stor Interesse at faa paa det rene, og det er unægtelig af Betydning, at Oftentligheden bliver klar paa, hvorledes Forholdene ligger, før Traktaten afsluttes, og ikke faar det meddelt som en Kendsgerning, naar den allerede er afsluttet. Et saadant Spørgsmaal som om, hvorledes selve Grundlaget skal være for de dansk-tyske Handelsoverenskomster, om man skal gaa bort fra det hidtidige Grundlag: Delingen i Grundkontingenter og Tillægskontingenter, er ligeledes et vigtigt Spørgsmaal, ogsaa til Belysning af den Maade, hvorpaa man fra tysk Side ser paa Forvaltningen her fra Danmark af den dansk-tyske Handelsoverenskomst.

Der er altsaa en Række Spørgsmaal af Interesse, som jeg gaar ud fra at vi kan faa Oplysning om i et kommende Udvalg. Men jeg vil i øvrigt gerne sige, at jeg samtidig gaar ud fra, at de Forpligtelser, som Danmark har paataget sig efter Aftalens Artikel 2, formentlig ikke vil være af anden Karakter, end at det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, ogsaa denne Gang som i 1933, naar Sagen kommer fra Udvalget og til anden Behandling, kan stemme for det Forslag til Rigsdagsbeslutning, der her foreligger.

Drachmann: Jeg har adskillige Gange tidligere haft Lejlighed til at gøre nogle Betragtninger gældende vedrørende den besynderlige Situation, den danske Rigsdag bringes i, naar vi stilles over for den saakaldte Ratifikation af afsluttede Handelsaftaler. Jeg kan igen i Dag understrege denne Fremstilling og min Forundring, idet vi her staar over for en Tillægsaftale, der er sluttet den 19. Juni i Aar og for længst er traadt i Kraft. I Dag, den 2. December, har Folketinget den til Behandling! I øvrigt er det komplet ligegyldigt, hvad vi siger, eller hvad vi mener; der kan ikke ændres noget deri, og Lovgivningens Sanktion kræves heller ikke, for at den skal træde i Kraft eller som Forudsætning for selve Traktaten. Jeg tror, det var paa Tide — og jeg er altsaa her enig med den ærede Ordfører for Venstre —, at vi fik et vist Systemskifte paa dette Omraade, og at Rigsdagen blev forskaanet for et Medansvar for Ting, som den ingen Indflydelse har haft paa, som man ganske tydeligt ikke ønsker at give den Medindflydelse paa, men som den alligevel skal have et vist Medansvar for.

Vi staar her over for en Forlængelse af

Handelsoverenskomsten med England med visse Indrømmelser fra dansk Side, Indrømmelser, som vi intet som helst faar til Gengæld for. Alene herved er det alvorlige i vor handelspolitiske Situation — altsaa ogsaa den Side, der vender mod Vest — understreget saa stærkt, at det ikke mere bør overses. Det er meget alvorlige Perspektiver, der aabner sig. Vi bliver ved med at give Indrømmelser og Indrømmelser, i alt Fald Løfter — vi faar intet til Gengæld af Modindrømmelser. Vi snævres ind i vor Dispositionsfrihed, i vor Handlefrihed, og klemmes efterhaanden op i den Krog, som vi fra konservativ Side tilstrækkelig ofte og længe har advaret imod at lade os trænge op i. For mig er der ingen Tvivl om, at vi med denne alvorlige Baggrund for Tillægsaftalen til den dansk-engelske Handelsaftale staar over for en Refleksvirkning af de mindre heldige Resultater af Forhandlingerne sydpaa: Giver man Indrømmelser til den ene Part, saa skal Appetitten ogsaa nok komme hos den anden.

Jeg vil gerne understrege, hvad der ogsaa blev sagt før af Venstres ærede Ordfører, at vi har forøget vort Køb i England paa en Maade, som ikke altid er lige nem, lige økonomisk og lige, om jeg saa maa sige, for Haanden, i en forbavsende Grad, i en saa forbavsende Grad, at det maa vække dyb Bekymring, naar man alligevel er udsat for en Kritik fra engelsk Side. Denne Kritik kender vi alle. Endnu i Dag kan vi læse om Forespørgsler og ubehagelige Ytringer i Parlamentet om det dansk-engelske Samhandelsforhold, og det forekommer mig, at der er noget meget skævt og noget, der giver Anledning til Bekymring, heri; man forstaar ikke rigtig, at der kan være al den Uro i England om dette Spørgsmaal, naar vi faktisk staar med en Samvittighed, der er saa god, jeg kan sige enestaaende, for ingen andre af Englands Aftagere kan fremvise en saa stærkt stigende Kurve i deres Køb i England.

Det er vel her, som det er overalt i Tilværelsen, at det altsaa ikke er nok at have en god Samvittighed, man maa ogsaa kunne lufte den paa passende Steder og paa passende Tider, og der er for mig ingen Tvivl om, at der er begaaet Forsyndelser og Fejl fra dansk Side, enten det nu ligger her eller der. For med det Materiale, der er faktisk og virkeligt, burde vi høste Anerkendelse i England og ikke Kritik.

Med hele den Prisudvikling, med hele den forretningsmæssige Udvikling, som overhovedet er til Stede, staar det som en Rimelighed — det erkender vi gerne fra konser-